

bede det høie Thing fastholde den Afstemning, som det foretog ved Sagens 2den Behandling. Hermed skal jeg slutte.

N. Nielsen: Jeg tænker, at de ærede Medlemmer, der før hørte den høitærede Minister, fandt, som jeg, at det var meget naturligt, at han, da Beviserne glæde ham ud af Hænde, det ene efter det andet, kom til at udtale en saadan Sandhed som den, at, naar dristige Udtalelser fremsættes uden Bevis, da er han, der staar paa disse, ikke meget vel hjulpen. Han nævnte dette overfor den ærede Ordfører, hvor det ikke passede; jeg skal søge at paavise, hvorledes det i ikke saa Stykker passer overfor den høitærede Minister. Den høitærede Minister har baade ved Sagens 2den Behandling og ogsaa nu henvist til den særlige Velvillie, han havde vist mod Udvalget, hvoraf vi skulde slutte, at det var en Misforstaaelse, naar Papirerne ikke vare komne til os i Tide, og at han havde handlet i god Tro. Jeg veed ikke, om det blev stærkt imødegaaet, ialtfald har jeg ikke mærket til det ved 2den Behandling, men da det er blevet gjentaget nu, finder jeg Grund til at gjøre opmærksom paa, at vi bade om at faae de oplysende Papirer, der laa i Ministeriet, og man gav os et Svar, som ikke var noget Svar paa det, vi havde spurgt om; vi spurgte igen, og saa fik vi — Ingenting, skjøndt vi vidste, at de allerfleste af Papirerne laaovre i Ministeriet. Jeg skal henstille til ærede Medlemmer at skjønne over, af hvad Art den Slags Velvillie er; det, der var, kunde være sendt strax, det, der manglede, kunde være blevet eftersendt. Jeg skal dermed forlade dette. — Det, som jeg har bedet om Ordet for, er at redegjøre denne Sag, hvorom der skal afstemmes, saaledes som den staar for mig. Alle ville have hørt, at det er ganske de samme Paastande, der bleve gjorte gjældende af den høitærede Minister ved 2den Behandling, som han har gjentaget idag, der er intet Nyt. Og disse Paastande ere for det Første, at Tidsbestemmelsen for Andragender om Indfødsretten, idet de skulle være inde inden 1ste September, ikke er overholdt, men der er, som ærede Medlemmer ogsaa vilde have lagt Mærke til, dog ialtfald nu gjort den Indstrænkning i denne Paastand, at det siges, at Tidsbestemmelsen formelt er overholdt. Det paastod jeg sidst, da blev det negtet, nu er det imidlertid flaaet fast, at den formelt er overholdt. Saa siges det imidlertid, at det, at den skal være inde til en bestemt Tid, bethyder ikke alene, at den skal være tilstede, men at den skal være tilstede med de fornødne Op-

lysninger. Det er altsaa det Første. Det Andet er dette, at den høitærede Minister siger, at efter tidligere Udvalgsbetænkninger saavel fra Landstinget som fra dette Thing, forlanges der Øvrighedens positive Tilfjendegivelse af den Paagjældendes gode Vandel og Værdighed. Det er hans egne Ord efter Tidenden ved 2den Behandling. Det er altsaa den næste Paastand, at det er et Forlangende saavel fra Landstinget som fra dette Thing, som altsaa Ministeren skulde paase, nemlig Øvrighedens positive Tilfjendegivelse af den Paagjældendes værdige Opførsel og Værdighed, og han samler det ogsaa i sine Udtalelser dengang derhen, at han siger, at denne Mand ikke er opført paa Lovforslaget, fordi hans Andragende derom er kommet for sent, og fordi det var utilstrækkelig anbefalet. Det er de to Ting. Efter at have faaet dette klart, gaar den høitærede Minister over til nogle konstitutionelle Grunde, som han kom frem med dengang, men som han jo synes idag at have ladet falde. De gaa ud paa, at det er noget aldeles Usædvanmæssigt, her ster, det er Noget, som slet ikke kan forsvares. Bistnok indrømmer han, at det endogfaa i en lang Arrække var Sædvane, at man paa senere Tidspunkt ved Indbringelsen i Landstinget kom frem med en hel Række af Optagelser, som altsaa ikke fik den fornødne samlede Behandling, og han siger videre, at i Aarene 1866—74 har i hvert Fald disse Bestemmelser om, at ingen ny skulde komme ind under Behandlingen, aldrig været overtraadte, og siden 1874 ere de heller ikke overtraadte, men, siger han dog — det maa vist hvibidses — naar man ser bort fra to Tilfælde. Altsaa siden 1874 ere de ikke overtraadte, naar man ser bort fra to Tilfælde. Men naar man vil se bort fra givne Tilfælde, gad jeg vidst, hvad man ikke kunde bevise. Saa hedder det videre, at disse to Tilfælde havde særlige Grunde, men det har den Mand, her er Tale om, ikke. Jeg haaber, at ærede Medlemmer have fulgt denne korte Redegjørelse. Det er altsaa Paastandene fra den ene Side; jeg skal nu søge at belyse deres Værdi. Med Hensyn til det Første om, at Ansøgningen er kommen for sent, da have vi, som alt før bemærket idag, hørt den høitærede Minister tilstaa, at naar blot vi tage Cirkulæret i Haanden og spurgte os ad: Er Alt det, her forlanges, tilstede for Viljas Bedkommende, saa indrømmer selv den høitærede Minister, jo, det er formelt tilstede. Forresten skal jeg med Hensyn til Datoerne gjøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa alt før har bemærket, da jeg havde Ordet ved 2den Behandling, at det er en egen Maade,